

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Tomasz Szanciło

SSN Kamil Zaradkiewicz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku S. K.
przy uczestnictwie J. K.
o podział majątku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

I odrzuca skargę kasacyjną co do punktu III zaskarżonego postanowienia w zakresie oddalającym apelację wnioskodawcy,

II uchyla zaskarżone postanowienie w punkcie III w zakresie oddalającym apelację uczestniczki postępowania w części obejmującej żądanie rozliczenia środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym, a umorzonych w 51,5% jednostek rozrachunkowych oraz w punkcie IV w całości i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania,

III w pozostałym zakresie oddala skargę kasacyjną,

IV pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi Okręgowemu w W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w W. ustalił między innymi, że w skład majątku wspólnego wnioskodawcy S. K. i uczestniczki J. K. wchodzi prawo własności lokalu mieszkalnego nr 1 położonego w W. przy ul. J. (KW nr (...)) wraz z wynoszącym $\frac{1}{2}$ części udziałem w częściach wspólnych budynku i własności nieruchomości (KW nr (...)) - o wartości 430.000, a także jednostki rozrachunkowe w ilości 434,8600695 zgromadzone przez wnioskodawcę na rachunku nr (...) OFE o wartości 12.867,51 zł. Sąd ten ustalił, że udziały uczestników w majątku wspólnym są równe, dokonał podziału majątku wspólnego przyznając uczestniczce w/w prawo własności, nakazał (...) OFE w ramach wypłaty transferowej przekazanie połowy jednostek rozrachunkowych na rachunek uczestniczki. Nadto ustalił poczynione przez strony nakłady na majątek wspólny i dokonał ich rozliczenia.

Rozstrzygnięcie to poprzedziły ustalenia faktyczne, z których wynika, że uczestniczka nabyła na mocy postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 16 maja 1985 r. w części spadek po zmarłych rodzicach, w całości nabywając udziały w gospodarstwie rolnym. W wyniku postępowania o dział spadku i zniesienie współwłasności Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 22 maja 1987 r. ustalił, że w skład spadku po rodzicach uczestniczki wchodzi własność nieruchomości położonej w W. przy ul. J. i dokonał działu spadku i zniesienia współwłasności nieruchomości w ten sposób, że utworzył w niej dwa odrębne lokale - lokal na parterze nr 1, który przyznał na wyłączną własność siostry uczestniczki - A. P. i lokal na piętrze nr 2, który przyznał uczestniczce. We współwłasności w udziałach po $\frac{1}{2}$ pozostawiono części wspólne oraz własność gruntu. Nieruchomość rolna w czasie trwania małżeństwa stron została podzielona na 9 działek budowlanych. Działki te zostały przez uczestniczkę sprzedane w latach 1991 - 1993. Siostra uczestniczki A. P. w 1991 roku ze względu na trudną sytuację życiową i materialną zdecydowała się na sprzedaż należącej do niej części domu. Małżonkowie K. wyrazili chęć nabycia lokalu nr 1. Nie posiadali w tym czasie wspólnych oszczędności na dokonanie transakcji zakupu nieruchomości.

Pod koniec 1991 r. A. P. znalazła mieszkanie, które chciała kupić i potrzebowała środków pieniężnych na ten cel. W tym czasie do uczestniczki zgłosił się L. S., który wyrażał chęć kupna kilku działek. Na prośbę uczestniczki dokonał wpłaty zadatku na poczet umowy w kwocie 20.000 dolarów, tj. ok. 222.000.000 zł (przed denominacją). Uczestniczka zbyła działki o nr 51/4, 51/5 i 51/6 na rzecz A.M.S. za kwotę 230.000.000 zł (przed denominacją). W negocjacjach w imieniu A. S. uczestniczył jej brat L. S. Dnia 1 września 1991 r. A. P. zawarła z J. K. umowę dotyczącą przekazania zadatku na poczet umowy sprzedaży połowy domu. Tego dnia J. K. przekazała A. P. kwotę 30.000.000 zł tytułem zadatku na poczet umowy sprzedaży.

W dniu 19 grudnia 1991 r. małżonkowie K. nabyli od A. P. prawo własności nieruchomości w postaci lokalu mieszkalnego nr 1 znajdującego się na parterze budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, położonego w W. przy ul. J. wraz z 1/2 części udziałów w częściach wspólnych budynku oraz udziałem wynoszącym 1/2 części we współwłasności działki nr 63, na którym położony jest budynek. W akcie notarialnym małżonkowie oświadczyli, iż nabycia dokonują z majątku wspólnego. Cena została ustalona przez strony na kwotę 215.000.000 zł (przed denominacją). Małżonkowie K. nie mieli w tym czasie wspólnych oszczędności. Zarobkowo pracował wówczas jedynie S. K., zaś uzyskiwane przez niego dochody z tytułu stosunku pracy wydatkowane były przez strony na bieżące potrzeby. Na poczet ceny nabycia rodzice wnioskodawcy chcąc pomóc małżonkom darowali synowi i jego małżonce kwotę 12.000 dolarów, tj. ok. 130.000.000 zł (przed denominacją). Pozostałą kwotę wpłaciła uczestniczka ze środków uzyskanych ze sprzedaży działek.

S. K. w dniu 31 grudnia 2010 r. na rachunku członka (...) OFE posiadał środki w kwocie 26.530,95 zł, co stanowiło 896,6187 zgromadzonych jednostek rachunkowych po 29,59 zł każda.

Uwzględniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zauważył, że spornym pozostawało, czy prawo własności lokalu mieszkalnego nr 1 położonego w W. przy ul. J. wraz z udziałem wynoszącym 1/2 części w częściach wspólnych budynku i współwłasności działki nr 63, na której położony jest budynek

przysługuje wnioskodawcy i uczestniczce na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej, czy też samej uczestniczce. Podnosiła ona bowiem, że co prawda w akcie notarialnym umowy sprzedaży małżonkowie wskazali, iż nabywają nieruchomość do majątku wspólnego, jednakże środki na jej nabycie pochodziły w całości z majątku odrębnego uczestniczki. Domagała się tym samym zgodnie z zasadą surogacji określoną w art. 33 pkt 3 k.r.o. zaliczenia tego przedmiotu do jej majątku odrębnego.

W tym kontekście Sąd I instancji zważył, że nabycie rzeczy do majątku odrębnego musi wynikać nie tylko z oświadczenia małżonka dokonującego transakcji, ale także z całokształtu okoliczności tego nabycia. Sąd Rejonowy uwzględnił, że gdy siostra uczestniczki A. P. zdecydowała się na sprzedaż należącego do niej lokalu mieszkalnego, małżonkowie K. nie chcieli dopuścić do sytuacji, by sprzedaż została dokonana na rzecz obcej osoby i wspólnie zdecydowali o nabyciu od niej tej nieruchomości. W tym czasie małżonkowie K. nie posiadali wspólnych oszczędności na nabycie nieruchomości. Wówczas zgłosił się L. S. (działający w imieniu swojej siostry), który chciał nabyć kilka działek uczestniczki i dokonał w grudniu 2011 r. na jej prośbę wpłaty zadatku na poczet umowy sprzedaży działek w kwocie 20.000 dolarów, czyli ok. 220.000.000 zł (przed denominacją), licząc po 11.100 zł za dolara. Sąd Rejonowy dał również wiarę wnioskodawcy i świadkowi B. K., że kwota 12.000 dolarów została uiszczona ze środków pochodzących z darowizny uzyskanej od rodziców wnioskodawcy na jego rzecz. Dążąc do uzyskania swoistej równowagi, świadek przekazał, w imieniu swoim i małżonki, synowi w formie darowizny kwotę w wysokości 12.000 dolarów, tj. ok. 133.000.000 zł (przed denominacją), tak aby S. K. miał swój wkład w zgromadzenie majątku małżeńskiego i aby nie narażał się na hipotetyczne uwagi żony lub jej rodziny, że jej baza materialna powstała tylko dzięki majątkowi jednego z małżonków, bez znaczącego udziału drugiego.

Sąd I instancji przyjął, że cena nabycia lokalu w faktycznej wysokości 260.000.000 zł (mimo wskazanej na umowie kwoty 215.000.000 zł) została w części pokryta z darowizny dokonanej przez rodziców wnioskodawcy w kwocie 130.000.000 starych zł, zaś pozostała kwota 130.000.000 starych zł została uiszczona ze środków uczestniczki: zadatek w kwocie 30.000.000 starych zł

zapłacony przez J. K. A. P. środkami pochodzącymi ze sprzedaży działek dokonanej w 1991 roku, pozostała kwota 100.000.000 starych zł pochodziła z zadatku wpłaconego uczestniczce przez L. S. w grudniu 1991 roku. Ustalając cenę nabycia nieruchomości, Sąd Rejonowy wziął pod uwagę sprzeczność między treścią umowy o przekazanie zadatku z dnia 1 września 1991 r. (k. 459), w której wskazano cenę sprzedaży na kwotę 290.000.000 zł, a ostateczną umową sprzedaży z dnia 19 grudnia 1991 r., gdzie cena została określona na kwotę 215.000.000 zł (k. 129-130).

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy podkreślił, że przedmiot majątku dorobkowego małżonków stanowią środki zgromadzone na rachunku wnioskodawcy w otwartym funduszu emerytalnym. Sąd Rejonowy ustalił, że na indywidualnym koncie (...) OFE przynależnym wnioskodawcy zgromadzono środki w wysokości 26.530,95 zł, przy czym liczba jednostek rozrachunkowych to 896,6187 JR, zaś wartość jednej jednostki według stanu na dzień ustania wspólności majątkowej to 29,59 zł. Sąd I instancji wziął pod uwagę, że na podstawie art. 23 ustawy z dnia 6 grudnia 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasady wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych, w dniu 3 lutego 2014 r. umorzono 51,5% jednostek rozrachunkowych zapisanych na rachunku na dzień 31 stycznia 2014 r. Została więc umorzona również część jednostek rozrachunkowych istniejących w chwili ustania wspólności majątkowej wynosząca 51,5%. Sąd Rejonowy wskazał, że należy mieć na uwadze, iż podziałowi podlegają składniki majątkowe istniejące w chwili orzekania. Dlatego też Sąd I instancji ocenił, że zgromadzonych przez wnioskodawcę jednostek rozrachunkowych w chwili orzekania pozostało 48,5% (nieumorzona część).

Postanowieniem z 28 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawcy, zaś apelację uczestniczki uwzględnił jedynie w niewielkim zakresie dotyczącym ustalenia wartości składników majątku wspólnego i wzajemnych rozliczeń.

Sąd Okręgowy uznał za nieuzasadnione zarzuty formułowane przez uczestniczkę sprowadzające się do podważania ustaleń Sądu Rejonowego,

że lokal mieszkalny nr 1 położony w W. przy ul. J. wchodzi w skład majątku wspólnego stron. Uwzględniając obszerny materiał dowodowy, a przede wszystkim niespójność w twierdzeniach uczestniczki, Sąd Okręgowy uznał za chybione zarzuty podnoszone w tym zakresie. Uczestniczka nie wykazała aby L. S. wpłacił na poczet umowy sprzedaży kwotę aż 222.000.000 starych zł i że środki te były w całości wydatkowane na zakup nieruchomości od siostry. Zasadne było przyjęcie, że zakup lokalu został częściowo pokryty z darowizny dokonanej na rzecz wnioskodawcy. Oceniając twierdzenia uczestniczki z perspektywy doświadczenia życiowego Sąd Okręgowy podkreślił, że wątpliwe jest, aby L. S. przy zawarciu umowy przedwstępnej w formie innej niż akt notarialny wpłacił zaliczkę sięgającą 95% ceny. Uczestniczka nie wykazała, także aby otrzymała zadatek w wysokości 20.000 dolarów.

Sąd Okręgowy podzielił także ocenę co do środków zgromadzonych przez wnioskodawcę w otwartym funduszu emerytalnym. Podkreślił, że zasady podziału środków na wypadek ustania małżeństwa uregulowane są w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych. Przyznanych któremukolwiek z małżonków środków zgromadzonych w funduszu, fundusz ten nie wypłaca, lecz zgodnie z art. 126 ww. ustawy przypadające byłemu współmałżonkowi w wyniku podziału majątku wspólnego małżonków środki są przekazywane w ramach wypłaty transferowej na rachunek byłego małżonka w OFE. Sąd Okręgowy podzielił przy tym pogląd o publicznoprawnym charakterze środków finansowych zgromadzonych w OFE, a następnie przekazanych na indywidualne subkonto w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Uznał tym samym, że środki te nie stanowią majątku wspólnego i nie sposób orzekać o ich podziale, a przyjmuje się, że podziałowi podlegają wyłącznie środki zgromadzone w OFE.

Skargę kasacyjną wywiodła uczestniczka postępowania, zaskarżając postanowienie Sądu Okręgowego w części pkt II., III. oraz IV., opierając skargę na podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego:

- art. 33 pkt 10 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że prawo własności spornego lokalu mieszkalnego zasiliło majątek wspólny wskutek transferu środków stanowiących majątek osobisty uczestniczki do majątku wspólnego oraz poprzez wyłączenie zasady surogacji;

- art. 720 § 2 k.c. w zw. z art. 74 § 1 k.c. poprzez ich zastosowanie, podczas gdy obowiązujący zakaz dowodowy zabrania przeprowadzania dowodów ze świadków i stron na okoliczność udzielania pożyczek, co do których konieczne jest ich stwierdzenie pismem, a ponadto poprzez przyjęcie jako swoich ustaleń Sądu I instancji, pomimo faktu, że dowody, w oparciu o które dokonano tych ustaleń winny ulec pominięciu;

- art. 23 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasady wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych poprzez pominięcie, że umorzonych 51,5% jednostek rozrachunkowych zostało zapisanych na subkoncie ZUS oraz że jeżeli małżeństwo członka OFE uległo rozwiązaniu przez rozwód, środki zgromadzone na rachunku członka funduszu oraz zaewidencjonowane na subkoncie w ZUS, przypadające byłemu małżonkowi w wyniku podziału majątku wspólnego małżonków, są przekazywane w ramach wypłaty transferowej na rachunek byłego małżonka w otwartym funduszu oraz przenoszone na subkonto w ZUS byłego małżonka,

2. naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia,

- art. 382 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o niedopuszczalny dowód - zeznania świadka B. K., który to dowód winien zostać pominięty, przez wzgląd na zakaz przeprowadzania dowodów z zeznań świadków na okoliczność udzielenia pożyczek, co do których konieczne jest stwierdzenie ich pismem.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w kwestionowanej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu w zakresie oddalającym apelację wnioskodawcy S. K., a zatem częściowo co do punktu III, ponieważ w tym zakresie postanowienie Sądu Okręgowego było obiektywnie korzystne dla uczestniczki. Skarżąca nie miała interesu prawnego (*gravamen*) w jego zaskarżeniu. Tymczasem środek zaskarżenia, w tym skarga kasacyjna przysługuje stronie (uczestnikowi) tylko, co do zasady, od orzeczenia niekorzystnego dla strony (uczestnika). W konsekwencji, w tym zakresie skarga kasacyjna jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Skarżąca trafnie natomiast podnosi, iż Sądy obu instancji powinny były dokonać rozliczenia środków zgromadzonych na subkoncie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, które zostały wcześniej zgromadzone w otwartym funduszu emerytalnym, a następnie przekazane na subkonto wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać m.in. wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Skarżąca zarzuca postanowieniu Sądu drugiej instancji naruszenie art. 23 ustawy z 6 grudnia 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasad wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych (Dz. U. poz. 1717). Przepis ten stanowi, że w ramach reformy OFE fundusz umarzał 51,5% jednostek rozrachunkowych zapisanych na rachunku członka funduszu na dzień 31 stycznia 2014 r. i przekazywał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, działającego w imieniu i na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazane w tym przepisie aktywa o wartości odpowiadającej sumie wartości umorzonych jednostek rozrachunkowych (art. 23 ust. 1 i 2). Natomiast Zakład ewidencjonował na subkoncie ZUS wartość środków odpowiadających wartości umorzonych jednostek rozrachunkowych (ust. 7).

Z uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w W. nie wynika, na jakiej podstawie uznał, iż środki zgromadzone na subkoncie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych nie podlegają rozliczeniu w niniejszym postępowaniu.

Za nieprzekonujący należy uznać argument o publicznoprawnym charakterze tych środków. Sąd Okręgowy, dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie mógł ograniczyć się do ogólnikowego stwierdzenia, iż środki te nie stanowią majątku wspólnego. Powinien natomiast uwzględnić fakt, iż posiadane środki na subkoncie ZUS, stanowiące zewidencjonowane tam składki, zgodnie z art. 31 § 2 pkt 4 k.r.o. stanowią składniki majątku wspólnego małżonków. Z kolei zgodnie z art. 40e ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.), zwaloryzowane kwoty składek, środków, odsetek za zwłokę i opłaty prolongacyjnej, zewidencjonowane na subkoncie, podlegają podziałowi m.in. w razie rozwodu. Podział ma być dokonany na zasadach określonych w przepisach o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, dotyczących podziału środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym w razie rozwodu, unieważnienia małżeństwa albo śmierci. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych odsyła zatem w tym zakresie do ustawy z 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1906 z późn. zm.), która w szczególności w art. 126 stanowi, że w razie rozwiązania małżeństwa członka otwartego funduszu emerytalnego przez rozwód, środki zgromadzone na rachunku członka funduszu, przypadające byłemu współmałżonkowi w wyniku podziału majątku wspólnego małżonków, są przekazywane w ramach wypłaty transferowej na rachunek byłego współmałżonka w otwartym funduszu. W świetle przywołanych przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy to również składek zgromadzonych na subkoncie w ZUS.

Skarga kasacyjna podlegała oddaleniu w pozostałym zakresie. Sąd Najwyższy nie podziela zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c. oraz art. 720 § 2 k.c. w związku z art. 74 § 1 k.c. Zgodnie z art. 720 § 2 k.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia wejścia w życie ustawy z 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1311), umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Wcześniej przepis ten przewidywał, iż pożyczka o wartości przekraczającej (przenoszącej) pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Zmiana treści art. 720 § 2 k.c. zasadniczo nie wpływa na

ocenę prawną w niniejszym postępowaniu, choć warto zaznaczyć, iż „stwierdzenie pismem”, o którym mowa w niektórych przepisach Kodeksu (art. 77 § 3, art. 511, art. 514, art. 590 § 1, art. 606, art. 648 § 1, art. 860 § 2, art. 903¹ k.c.), w tym przed nowelizacją z 2015 r. w art. 720 § 2 k.c., zasadniczo jest zrównywane z wymaganiami zachowania formy pisemnej pod rygorem sankcji określonej w art. 74 k.c. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podzielił stanowisko, iż sformułowanie „stwierdzone pismem” oznacza potwierdzenie faktu dokonania czynności prawnej na piśmie dla celów dowodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2017 r., II CSK 237/17, niepublikowany). Zatem w tym zakresie zmiana nie wpływa na ocenę skutków niedochowania formy przewidzianej w art. 720 § 2 k.c. Zastrzeżenie formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności (art. 74 § 1 k.c.). Natomiast zgodnie z art. 74 § 2 k.c., mimo niezachowania powyższej formy przewidzianej dla celów dowodowych dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo fakt dokonania czynności prawnej jest uprawdopodobniony za pomocą dokumentu. Nie ulega wątpliwości, iż „uprawdopodobnienie” nie jest równoznaczne z dowodem. Podstawę uznania czynności prawnej za dokonaną mogą stanowić różne dokumenty, które wskazują na fakty, które choćby pośrednio potwierdzają okoliczności dokonania czynności prawnej. Może chodzić nie tylko o dokument prywatny w sensie prawnym, ale nawet o wzmiankę, zapisek bądź informację, której treść zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio może wskazywać, że określona czynność prawna doszła do skutku (wyrok Sądu Najwyższego z 14 października 2009 r., V CSK 109/09, niepublikowany). Pismo zatem nie musi ani zawierać oświadczenia woli żadnej ze stron, ani nawet wskazywać wprost dokonania czynności prawnej. Na jego podstawie można bowiem co najmniej przypuszczać, że czynność taka została dokonana.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wątpliwości co do tego, iż fakt udzielenia pożyczki został uprawdopodobniony za pomocą

dokumentów (wyciąg z rachunku bankowego i dyspozycja przelewu). W rezultacie Sąd Najwyższy nie podziela zarzutu o naruszeniu art. 382 k.p.c.

Wypada ponadto przypomnieć, że zgodnie z art. 398¹³ k.p.c., w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Nie można też podzielić zarzutu naruszenia art. 33 k.r.o. Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji, wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz dokonując w sposób prawidłowy zgromadzony materiał dowodowy, ustalając na tej podstawie zakres majątku wspólnego, ustalając, iż w jego skład wchodzi nieruchomości lokalowa położona w W. przy ul. J., a także środków na jej nabycie.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c., art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 398¹⁵ k.p.c.).

jw